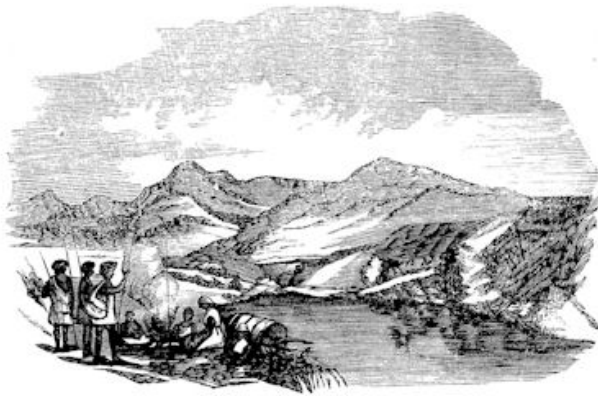

EENE VERLOSSING.

Op Madagaskar vindt men vele plekken, welke de inlandsche Christenen, die thans vrij zijn maar tot nog korten tijd geleden wreed verdrakt werden, niet kunnen aanschouwen zonder dat zij zich roerende gevallen herinneren. Zoo is het ook met het schijnsbaar zoo stil en vreedzaam landschap, dat wij u thans voorstellen. De rivier die het besproeit en verfraait, heet de Mangoro. Het is een breede stroom, dien men volstrekt over moet, als men van Antananarivo, de hoofdstad van het eiland, naar Tamatave, de voornaamste haven van het eiland moet, die men op de oostkust vindt.

Om dezen overtocht te doen, gebruikt men een bak of eene pontschuit, die op aanzoek van de reizigers, door een overhaarder telkens van den eenen oever naar den anderen gestuurd wordt. De inboorlingen noemen de plek dezer overvaart Andakara.

Onder de regering van de wreede koningin Ranavalona, toen de madagassische Christenen overal opgespoord en gejaagd werden, alsof zij wilde beesten en afschuwelijke booswichten waren, gebeurde aan het veer van Andakara het volgende:

Een gezelschap van die arme vogelvrijverklaarden had in allerlijf de omstreken van de hoofdstad verlaten met het doel om Tamatave te bereiken, alwaar zij hoopten of een weinig meer vrijheid te genieten, of scheepsgelegenheid te vinden om een ander land op te zoeken, waar het hun vrij zou staan den God des Evangelies in vrede te dienen. Vele vrouwen, onder welke er eene was, Rafaravary geheten, die tot eene aanzienlijke familie behoorde, waren onder deze vluchtelingen.

Alvorens zij den oever van den Mangoro hadden bereikt, was reeds hun lijden groot geweest. Gedurende vier-en-twintig uren hadden zij in een uitgebreid woud gezworven, zonder gebaande wegen, zonder gidsen, terwijl zij elke menschelijke woning zorgvuldig vermeden en zich in het dikste struikgewas verscholen hadden, zoodra zij maar het minste ontdekten, dat hun de nabijheid van eenig menschelijk wezen kon doen vermoeden. Het verhaal dat de arme Rafaravary later van dezen togt gaf, eerste al de hoorders de tranen uit de oogen. Nadat zij eindelijk in het midden van den nacht nabij de rivier waren gekomen, poogden zij daar wat uit te rusten onder een boom; maar de koude en de regenstromen veroorloofden hun geen oogenblik slapens. Toen de morgen was aangekomen, gingen zij naar het veer; maar verbeeld u eens hunne ontsteltenis, toen zij op eenigen afstand een detachement van

omtrent 200 soldaten ontdekten, die naar hetzelfde veer trokken. Wat gedaan? Zij besloten zich eerst nog gedurende dien dag te verschuilen; maar hoe dan de rivier overgekomen? De vrouwen konden er niet over zwemmen; en zij die het zouden hebben kunnen doen, gingen een bijna wissen dood tegemoet, want de wateren van den Mangoro zijn vol van vreeselijke krokodillen, wier kaken alles verbrijzelen wat zij maar kunnen grijpen.

Daar bleef dus geen andere weg over dan te beproeven om met de schuit over te varen. Gedurende den dag had de overhaarder de 200 soldaten, die zijne diensten hadden gevorderd, bij kleine groepjes overgezet, en des avonds kwam hij terug toen onze vluchtelingen moed vattende, hem aanriepen en verzochten hem ook over te zetten. Wat zou hij hun antwoorden? Gij kunt denken, hoe hun het hart van angst klopte. Maar God wilde hen voor ondergang behoeden, en zijne almachtige wijsheid wist alles dienstbaar te maken aan de bereiking van zijne barmhartige voornemens. De overhaarder, bij het invallen van den nacht dezen troep ziende die hem riep, meende dat die nog bij het detachement soldaten behoorde, dat het ongetwijfeld achterblijvers waren, die door de vermoeijensissen van den togt teruggehouden waren, en zonder het minste bezwaar te opperen, zonder de minste inlichting te vragen, liet hij ze in zijnen bak gaan, en bragt ze weinige oogenblikken daarna goed en wel aan den anderen oever aan wal, dien zij haast niet meer gehoopt hadden ooit te bereiken.

»Hoe wonderbaar goed was onze God!» riep Rafaravary later uit: »de soldaten waren, gelijk wij later vernamen, uitgezonden om ons te achterhalen, en meenende dat wij den Mangoro ergens anders, of op eene andere manier waren overgetrokken, hadden zij zich gehaast ons aan den anderen kant van de rivier te gaan zoeken, terwijl wij achter hen waren. Alzoo waren zij die in last hadden ons te vangen, in de hand des Heeren de werktuigen van onze bevrijding geworden.» Hoeveel redenen hebben de Christenen om zich er op te verlaten, dat Hij die hun zijnen Zoon gegeven heeft, om hen zalig te maken, hun ook met Hem alle dingen geven zal!

Aldus bewaard, bereikten de arme vluchtelingen het doel van hunne reis, en tegenwoordig zijn velen hunner nog in leven, en genieten in vrede de vrijheid van godsdienst, welke de dood van Ranavalona en andere discipelen, die de Heere Jezus op Madagaskar in grooten getale bezit, hebben teruggebragt.

VOOR DE ZONDAGSCHOOL.

(MAART.)

(Verlof van bíz. 12.)

»De wil des Heeren geschiede!»
Handelingen 21:14.

Christelijke onderworpenheid in het lijden. Het voorbeeld eener vrouw. — Een christelijk schrijver verhaalt: »Toen ik in de Vereenigde Staten van Amerika was, hoorde ik van de bekeering van een man, die een volslagen wereldling was geweest. Deze zinsverandering was, voor zoover wij menschen kunnen nazien, het gevolg van de volgende omstandigheden. God legde zijne hand op eens innig geliefde en eenige dochter. Dat was eene groote smart, en zij eindigde in den dood. Toen de vreeselijke ure daar was, waarop de afgod van al zijne toegegenheid moest sterven, stond hij daar aan het hoofdeinde van het bed, door allerlei kwel-

lingen gefolterd, en met geen anderen troost, dan dien de natuur en zijne opvoeding hem konden geven. Daar verkeerde zijne droefheid in woede, en hij beschuldigde laide Gods onbillijkheid, die hem zoo wreed behandeld had door zijn dierbaar kind van zijn hart te scheuren.

Zijne vrouw, eene beminnelijke en gevoelige ziel, stond op dit zelfde oogenblik bij dat zelfde bed; zij echter aan het voetenende. Hare oogen waren gevuld met tranen, hare handen ten hemel geheven, en terwijl iedere zenuw het gevoel haars harten uitdrukte, zuchtte zij: »De wil des Heeren geschiede! De wil des Heeren geschiede! De wil des Heeren geschiede!» Deze uitroepen met zelfverloochening uitgesproken, konden ook het oor van haren echtgenoot niet voorbijgaan. Hij hoorde dien uitroep zoo driemaal herhaald, maar verre van daardoor verdederd te worden, voer hij tegen de ootmoedige geloofsheldin uit en noemde haar ongevoelig. Hij verweet haar zelfs dat zij een buitengewoon hard hart bezat, en den naam van moeder onwaardig was.

Maar de storm der hartstogt ging voorbij, er kwam een uur van nadenken, en de man, die zich beroemd had een filosoof te wezen, die alle dingen van den wijsgeerigen kant

bekeek, de groote en aanzienlijke burger, de man van eer, die zoo trotsch was op zijne deugd en waarheidsliefde, begon toch te gevoelen, dat al deze dingen hem in den steek hadden gelaten, toen het er op aankwam om werkelijk wijsgeerige inzichten, mannenmoed en mannendeugd te openbaren. Hoe stak nu het eenvoudige, ootmoedige geloof zijner zwakke en ongeleerde vrouw bij al wat hij grootsch en voortreffelijks had af! Hij was een soldaat en had bewijzen van moed gegeven, maar zulk een moed kende hij niet. En wat hij voor hardvochtigheid had aangezien was inderdaad meer liefde, verhevener en inniger moederlijke teederheid, dan hij ooit had durven vermoeden. Van het een op het ander peinzende, kwam daar spoedig voor zijn blik eene vrouw verrijzen, de moeder des Verlossers zelve, en dat wel in de smartelijkste ure haars levens. Wat moet dat voor haar zijn te zeggen geweest toen »een zwaard door hare ziel ging,» en zij stond onder het kruis van haar Wonderkind! En toch ook zij viel daar niet onmagtig neer. Ook zij bleef staan, overeind staand, al boog zich haar hoofd bij iederen afstekende bloeddruppel. Maar de Heiland in zijne liefde zond haar van daar, eer het haar te veel werd. Ook zoo was het met de echtgenoot van den wereldling en wereldburger gegaan. Jezus had haar zelf vertroost. Tegenover zooveel geloof en liefde voelde de wereldwijze al zijn zelfvertrouwen bezwijken, en de wandel zijner Maria had hem voor den Heiland gewonnen en voor den hemel behouden!»

O, droegen alle vrouwen, wie een zwaard door de ziel gaat, zóó haar kruis!

Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt. Matth. 26:41.

Eens negers raad. — Een bekeerde en geïmaniceerde neger slaaf, in den omtrek van Filadelfia, sprak een zeker persoon aldus aan: »Massa, ik heb gehoord, dat gij gaat studeeren, om een predikant te worden?» — »Ja.» — »Wilt gij dan wel toelaten, dat arme Tom een enkel woordje tot u zegt?» — »Ja.» — »Gij weet, dat de goede Meester zegt: Waak en bid! Nu kunt gij altijd wakende wezen, en als gij niet bidt komt de duivel bij u binnen. Ook kunt gij altijd biddende wezen, en als gij niet waakt, dan komt de duivel eveneens bij u binnen. Maar als gij waakt en bidt, komt de duivel niet binnen, want het is niet of de engel, die met het vurige lemmet eens zwaards aan de deur van het Paradijs staat, en dat zwaard altijd omkeerde, ook voor u wacht houdt. Komt de duivel links, het keert zich naar de linkerzijde om; komt hij rechts het keert zich naar de rechterzijde; waar de verzoeker ook komt, het zwaard keert zich dadelijk daarheen, omdat het zich omkeert.»

»Wat is waarheid?» Joh. 18:38.

Eene kindervraag. — Kleine Jakob zat met moeder in de trekschuit, die naar het naaste stadje voer. Hij keek door het raampje en verbeeldde zich dat de weg voorbijging, dat de boomen liepen en de schuit stillag. Waarom? Natuurlijk omdat hij het zoo zag. »Moeder,» riep het kind, »hoe aardig als de boomen loopen! Maar dat kan toch niet waar zijn?»

»Waarom niet, mijn jongen?»
»Wel, moeder, ik weet het immers beter?»
»Ja, jongen, gij weet het beter, de boomen staan stil met hun stam in den grond en de schuit gaat gestadig voort. Maar leer hier nu ook eene les uit.»

»En welke les?» vroeg Jakob.
»Deze, dat uw verstand u minder bedriegt dan uwe oogen — en dat uw hart nog veel beter gevoelt wat waar is dan uwe oogen het kunnen zien, of uw verstand het kan begrijpen.»

SPROKKELINGEN.

Bedelmonniken heeten dezulken, die in algehele armoede en alleen van almoezen moeten leven. De beide hoofddorden der bedelmonniken waren de Dominikanen en de Franciscanen; de eerste orde in 1216 door Dominicus, de andere in 1223 door Franciscus van Assisi gesticht. Aan de beide hoofddorden der bedelmonniken sloten zich later nog meer andere aan, namelijk sedert 1245 de Kameliterorden en sedert 1256 de orde der Augustijner-heremiten, tot welke laatste Luther behoorde.

De getuigenissen der menschelijke kunst, wetenschap en geschiedenis dienen allen tot zegels voor de Openbaring, en men heeft als Christen zoo weinig redenen deze te verwaarlozen en op te geven, als Paulus zijn mantel te Troas in den steek te laten. Paulus deed een dichter de eere aan, hem een profet zijnz volks te heeten. De ware poëzie is eene natuurlijke soort van profetie.

T. M. L.

EENE HINDOESCHOOL.

Op bovenstaand plaatje ziet gij eene Hindoeschool. De schoolmeester zit zeer ernstig, onderwijl hij zijne pijp rookt, bij den stam van een grooten dikken boom. Zijne pijp heet goergorie, wijl hij het doortrekken van den rook door het water onder in de kokosnootschaal of aardens waterkom een gorgelend geluid ontstaat. Zonder pijp is de Hindoe bijna nooit en ook zelfs geeft de meester zonder pijp geene les. Zijn kleed van dunne katoenen stof hangt ongedwongen en los over zijne schouders; de hitte is te groot, zoodat hij het waagt in den ongestoorden kring zijner leerlingen zich het hoofd te ontblooten. Hij is een Bengalees, en die nemen het over het algemeen zoo naauw niet met het ontblooten van het hoofd. De Hindoes in noordelijk Indië vinden het eene groote verlaging met een ontbloot hoofd te gaan of te zitten. Hier heeft slechts één der jongens op den achtergrond zijn talband opgehouden; de drie jongens, die vooraan zitten, zijn de ka-kha-leerlingen, dat wil zeggen, die welke nog het a-b-c leeren. Zij hebben hunne bamboezen pennen in de hand en maken de groote letters, die door den meester in weeke klei hun voorgemaakt en nu geheel droog zijn, na, om de trekken te leeren kennen. De fijne, schoone kleiaarde in Indië laat zich daarvoor bijzonder goed gebruiken. De klei moet trouwens tot alles dienen: — de Hindoes maken er hunne vuurhaard van, welken zij, wanneer zij op booten of ossenwagens reizen, medevoeren, — ja zij maken er ook hunne pijpen van, als zij geene andere kunnen bekomen. Gij kunt aan de kinderen duidelijk zien hoe zij het haar

dragen; het bosje op den kruin mag niet afgesneden worden, daar zit de heiligheid in. Rondom wordt het haar afgeschoren, en slechts om de beide ooren blijven ook twee bosjes zitten. Nog is op dit plaatje zeer duidelijk te zien hoe de jongens hun onderlijf met een stuk doek bedekken.

Op den achtergrond zit de vrouw van den schoolmeester en heeft voor haren man het eten gekookt; reeds heeft zij den eenen pot van het vuur genomen; er is rijst in die nog rookt. Zij is juist bezig met den anderen pot waarin de daarbij behoorende dal (eene dikke soort van peulvruchten) is. De kauwen verschijnen daar ook bij als ongenoodigde gasten. De dikke boom is de jack- of katha-boom; de vruchten worden van 40 tot 50 pond zwaar en zijn sappig met dikke schillen, doch die men met de hand kan indrukken; de pitten er in, zijn zoo groot als kleine dauwenjeren. De kleine rieten hat geeft voldoende beschutting tegen zon en regen; anders gebeurt alles in de open lucht. De deur wordt met een bamboes in de hoogte opgehouden. De pompoenen liggen op het stroodak, waar de plant bijna geheel overheen gegroeid is.

Ik hoop dat bovenstaande mededeeling strekken zal om mijne jeugdige lezers meer belangstelling in de Hindoe kinderen in te boezemen, en hun te leeren bidden dat de kennis van God en zijn Woord onder hen moge toenemen; en zij den Bijbel mogen leeren lezen die alleen ons den weg des heils aanwijst.

T. M. L.

LIEFDE TOT OPSCHIK.

De gravin van Waldgrave was eens tegenwoordig bij het examen eener nieuwe school te Wighton, en hield bij die gelegenheid eene treffende aanspraak: „Er is,” zeide zij, „en ik ben verzekerd, dat velen het op dit punt met mij eens zullen wezen, een onderwerp, dat van niet weinig belang is in den tijd, waarin wij leven; ik bedoel de vrouwelijke kleeding in alle klassen der maatschappij; maar vooral in die, welke onze scholen bezoekt. Het spijt mij te moeten zeggen, dat er bij de jonge meisjes van den tegenwoordigen tijd eene groote mate van hetgeen men noemt nutteloozen opschik gevonden wordt, en ik geloof, dat de moeders in dit opzigt wel een weinig te beschuldigen zijn. Ik heb deze neiging steeds zien toenemen, en daar ik door Gods genade tachtig jaar oud geworden ben, meen ik uit ondervinding te kunnen spreken. Het is eene groote dwaling der moeders hare kinderen boven haar vermogen te willen kleeden, in plaats van hen te leeren hunne stuivers te besparen voor hetgeen men noemt den regenechtigen dag, of er winterkleeders voor te koopen; doch zij staan de meisjes toe al haar zakgeld, en wat zij er bovendien nog van het hare kunnen bijvoegen, te besteden voor onnoodigen en nutteloozen toef.

„Het verbeurt mij te zien, dat gij de kinderen hier eene goede opvoeding geeft, en dat het naaiwerk in de meeste scholen een hoofdvereischte is, want wanneer wij vrouwelijke dienstboden behoeven, kunnen wij slechts haar gebruiken, die hierin ervaren zijn zoowel als in het breijen en stoppen, waarvoor ik in mijn grafgeschap reeds verscheidene keeren prijzen heb mogen uitdeelen.

„Daar de kinderen dus gewoon zijn al het geld, dat zij bijeen kunnen zamelen, voor opschik te verkwisten, moet het eerste werk der meesters zijn haar jonge dienstmeisje te leeren zich zindelijk, netjes en eerbhaar te kleeden, om alzoo de groote fout der moeder te herstellen, die hare kinderen zoo ijverig voorthelpt in het nuttelooze opschikken van het uitwendige; terwijl het inwendige, het

doet mij leed dit te moeten zeggen, dikwijls zooveel te wenschen overlaat. Ik hoop daarom, dat de moeders, die zulke goede gelegenheden hebben om hare dochters te doen opvoeden, er ernstig naar zullen streven, te zoo zindelijk en netjes gekleed te laten gaan, als goed en noodig is. Gij zult mij, die zoover gekomen ben om uit te spreken, wat gewis ook anderen zouden zeggen, dit wel niet kwalijk willen nemen.

„Verscheidene moeders heb ik hooren zeggen: „Wel mevrouw, ik kan het waarlijk niet helpen, mijne dochter tracht die weinige dingen zoo goedkoop mogelijk te krijgen. Deze bloem kost maar éénen stuiver, en eene bloem is niet zoo gauw verlaten als een lint.” Gaan echter deze meisjes eenmaal dienen, dan zal menige meesteres zich verzetten tegen die soort van opschik, welke haar in den stand, waarin zij door God geplaatst zijn, zoo weinig past.

„Ik hoop, dat mijne vriendinnen mij het geven dezer wenken niet ten kwade zullen duiden, daar zij de vruchten zijn eener langdurige ondervinding.”

De zwierige en kostbare kleeding, zegt John Wesley, dient natuurlijk om de ijdelheid te doen toenemen. Onder ijdelheid versta ik hier het verlangen om bewonderd en geprezen te worden. Jeder uwer, die verzoet is op mooie kleeders, weet dit zelf het best, en al wilt gij het voor de menschen niet bekennen, voor God zult gij toch wel schuld moeten belijden. Gij zijt er van overtuigd, dat het alleen de zucht is om bewonderd te worden, die maakt, dat gij u dus opschikt, en weet ook zeer wel, dat gij niet voornemens zijt, moeite te doen om uzelf te vergeten, ten einde alleen God en zijne heilige engelen voor oogen te houden. Hoe meer gij u dus aan deze dwaze gewoonte overgeeft, des te grooter wordt zij. Van nature zijt gij reeds ijdel genoeg; maar door er aan toe te geven, zal het honderdvoudig verergeren. O, houdt op, tracht alleen God te behagen, en gij zult al deze vorsijselen niet meer behoeven. Zie 1 Tim. 2: 9; 1 Petr. 3: 3; Rom. 12: 2; 1 Joh. 2: 15—17.

VOOR DE ZONDAGSCHOOL.

(M A A R T.)

Het kruis de boom des levens. — Toen Adam op zijn sterfbed lag, riep hij zijn zoon Seth tot zich, en zeide: „Mijn zoon, ga naar de poort van het Paradijs. Daar zult gij een engel zien staan, die met een vurig zwaard den weg bewaart naar den boom des levens. Smeek hem om eene enkele vrucht van dien levensboom voor uw stervenden vader.” Seth gehoorzaamt; maar bij den engel gekomen zegt deze hem, dat het hem niet geoorloofd is eene enkele vrucht van dien boom voor het gevallen menschengeslacht te plukken. Maar als hij het droevig gelat van Adams lieveling ziet, vervolgt hij aldus: „Ik zal u een paar zaadkorrels geven, plant die in de aarde, en daaruit zal eene vrucht groeien, die voor Adam en al de zijnen het leven voortbrengt.” Seth spoedt zich voort vol blijde hope; maar bij zijn vader wedergekeerd vindt hij dezen reeds gestorven. Toch plant hij zorgvuldig de zaadkorrels op zijn graf, en uit die zaadkorrels groeide een boom, welks hout het kruis van den Verlosser werd.

Deze legende heeft eene diepe betekenis en bevat eene eeuwige waarheid. Wie is wijs, die merke daarop. En wie heeft behoefte aan een boom des levens, ook op deze zondige aarde? Hij zie op het kruis.

De kruisdrager. — Een zeker man, Goolef genaamd, begaf zich tot een koning, die op verwijderden afstand eene prachtige stad in eigendom bezat. De straten waren van goud, de poorten van edelgesteenten en de paleizen van marmer en albast. In die stad waren geene krankten, geene armen en geene bedroefden. Goolef vraagt den vorst of ook voor hem eene woning in die stad is te bekomen. Deze antwoordt: „Ja, op ééne voorwaarde: dat gij dezen lijvigen balk er op uwe schouders henedraagt!”

Die voorwaarde wordt aangenomen en Goolef tilt moedigen balk op zijne schouders. Maar alda begint het hem moeilijk te vallen. Hij werpt het zware ding neer, en bedenkt zich of hij het wel weer oprapen zal. Een voorbijganger raadt hem aan het te laten liggen; een ander fluistert hem in om er ten minste de helft of een vierde part af te snijden. Maar van uit de wolken roept eene stem: „Wie zijn kruis niet opneemt kan mijn discipel niet zijn.”

Daar gaat de balkdrager weer aan het zwogen, en na tallooze ontbering, moeite, zweetdruppels en tranen, krijgt hij eindelijk die gouden stad in het gezigt. Maar als hij haar nadert, en omloopt rondom de muren, zoo is daar nergens eene brug, die den toegang verschaft. „Wat is dat?” zoo vraagt hij aan een grijsaard, die hem ontmoet, „hoe kom ik die schoone poort binnen? Nergens ontwaart mijn oog eene brug.”

„Mijn vriend,” zegt de oude, „de brug draagt gij zelf op uwen rug. Beproof het maar; mij dunkt uw balk is juist lang genoeg om die gracht te bedekken.” — En, ja waarlijk, hij was juist lang genoeg. Hoe blijde was nu onze reiziger, dat hij hem niet wat korter had gemaakt!

Lezer, die balk is uw kruis. Jezus' kruis opent den hemel voor ons hart, ons kruis opent het hart voor den hemel.

SPROKKELINGEN.

Bul of Bullie. Zoo heette oorspronkelijk de doos voor het zegel, dat door middel van een snoer aan eene akte werd gehangen; vervolgens duidde men het zegel zelf en eindelijk de geheele akte met dit woord aan. Ofschoon de keizerlijke oorkonden ook dezen naam droegen, zoo bepaalde zich het gebruik van lieverlede hoe langer hoe meer tot de in naam der pausen uitgevaardigde openlijke oorkonden van gewigtigen inhoud, die met een er bij hangend zegel voorzien waren. Het zegel zelf is in lood afgedrukt, heeft op de voorzijde de afbeeldingen van Petrus en Paulus, en sinds de 16^e eeuw in plaats van die het wapen van den regerende paus; op de keerzijde bevindt zich de naam des laatsten. De bullen worden in de latijnsche taal opgesteld, op perkament geschreven en beginnen met den naam en den titel van den regerende paus. De bul tegen Luther was eene banbul, door welke de gebannene niet slechts uit de geheele christelijke kerk uitgeworpen, maar ook van alle burgerlijke regten in alle christelijke staten vervallen verklaard werd. Darenboven zouden, naar de verordening van Paus Innocentius III, van het jaar 1215, dezelfde straffen allen treffen, die den gebannene schnijplaats zouden verliezen.